

Roger Montgomery, aki kivételesen tudta is, hogy mit csinál, maga mellé vett néhány embert, hogy megnézzék, mire készül Harold. Mire a nap felkelt a Hastingstől keletre elterülő síkságon, már újra Vilmos sátrában állt...

– Te is ott voltál? A saját szemeddel láttad?

– Igen.

– Jól védhető helyen vannak – kezdte a beszámolót Montgomery. Szinte most is magam előtt látom. Magas, vékony, kiálló arccsontú férfi volt. Két ezüsttalizmánnal díszített fekete gyapjúkalapot viselt, amit erősen a bal szeme fölé húzott. – És Harold biztos a dolgában. Tudja, hogy ott nem támadhatjuk meg, feltéve, ha nem tudunk az övénél kétszer nagyobb gyalogságot harcba bocsátani. És igaza van. Nincs ennyi gyalogosunk.

– Mégis mit gondolsz, mire készül?

– Úgy vettem ki, hogy ez a gyülekezőhelyük. Az erdőből csak úgy áramlanak a csatlakozásra kész emberek. És valószínűleg jönnek még csapatok az északi grófságokból is. Szerintem bevárja őket, aztán elindul felénk.

– És velünk kapcsolatban vajon mire számít?

– Az attól függ, hogy hányan csatlakoznak még hozzá az elkövetkező napokban. Ha elég sokan, akkor biztosan megpróbál kikényszeríteni belőlünk egy kapitulációt, majd útilaput köt a talpunk alá.

– Akkor hát... kénytelenek leszünk megelőzni. Amilyen gyorsan tudunk, indulunk.

– Uram, várj...

– Hányszor mondtam, hogy Felség vagy Sire?!

– Bocsánat, Felség. Csak azt akartam mondani, hogy nagyon jó helyen van. Nem hinném, hogy ki tudnánk csalogatni, vagy egyáltalán... meg tudnánk közelíteni.

– Fogd be a pofádat, Roger. Ha azt mondtam, elindulunk, akkor elindulunk. Amint lehet. Előtte azonban még beszédet szeretnék intézni az emberekhez. Igen, Taillefer? Halljuk, mit akarsz?

Valójában nem akartam mást, mint a kínálkozó lehetőséget megragadni. Amikor meghallottam a beszédre vonatkozó tervet, arra gondoltam, lehet még keresnivalóm. Biztosra vettem ugyanis, hogy a Fattyú nem kisebb dologra készül, mint színpadias szavakkal megfogalmazni azt, ami történni fog. Éreztem, hogy történelmi pillanat előtt állunk, amiből, ha már ott voltam, én is ki akartam venni a részem.

– Sire – kezdtem alázatos hangon. – Engedd meg, hogy az első sor előtt lépegetve én vezessem harcba az embereidet. Magammal viszem a háromhúros gitáromat. Régi hőstettekről fogok énekelni. Olyanokról, amelyeket a mai napig semmi sem múlt felül. Az áldozatról, amely dicsőséget hoz az embereidnek, és amellyel felírhatják nevüket a történelemkönyvek lapjaira.

– Rendben. Megteheted. Feltéve, ha megénekeled nekik azt a sok jót is, amire győzelem esetén számíthatnak. Azzal a lakájához fordult, és utasította, hogy segítse rá a páncélt. De már annyira sietett, hogy fordítva vette fel,

úgy, hogy a Normandiát szimbolizáló oroszlán a hátára került. Mondanom sem kell, hogy őrjöngeni kezdett, amikor Montgomery rámutatott a tévedésre. Biztosra vettem, hogy a nap első áldozata nem én leszek, ahogy elterveztem, hanem a szerencsétlen lakáj.

– Micsoda jó ómen ez, Sire – kiáltottam el magam sietve.

– A fordítva felvett öltözet mindig szerencsét hoz! Meglátod, hercegeként indulsz a csatába, de mire lemege a nap, király leszel!

És amilyen ostoba volt, be is vette. Harsányan felnevetett, és páncélkesztyűs kezével megveregette a lakáj vállát.

Persze, a lelkesítő beszédből csak néhányan hallottak valamit, de ez, mivel nem nekik szólt, nem sokat számított. Én viszont annál jobban odafigyeltem, hogy az elmondottakat belevehessem buzdító énekembe.

A lovagok négyes oszlopban sorakoztak fel a Hastings alatt vezető úton. Hideg, szürke idő volt; a keleti égbolton előbukkanó napból csak egy keskeny perem látszott az előtte tornyosuló fekete felhő miatt. Nem világított más, csak a sápadt holdsarló és az esthajnalcsillag. Olyan sötét volt, hogy a lándzsavégeken lobogó kis zászlók is feketének tűntek. A lovak prűszköltek a nagy hidegben, az emberek toporogtak, a páncélok fémesen csörömpöltek, így a közelben állók is csak foszlányokat tudtak elkapni a hercegi beszédből. Mivel az utat teljes szélességében elfoglalták a lovasok, a hercegnek egy keskeny ösvényen kellett a sereg elé

léptetnie, amelyen többször is megcsúszott a lova. Bár félő volt, hogy leesik, valamilyen módon mégis sikerült a nyeregben maradnia.

– Normannok, hazámfiak! – kezdte a beszédét, majd így folytatta: – És természetesen mindenki más! Nem azért sorakoztunk fel itt, hogy dicsőítsük Haroldot, hanem azért, hogy eltemessük! De azért ne bízzátok el magatokat! Nagy és ravasz túlélővel állunk szemben. Biztosan lesznek, akik elesnek majd az ütközetben. Rájuk az idők végezetéig emlékezni fogunk. Nevüket beírjuk a történelemkönyveinkbe, példaképként állítva őket utódaink elé. És ne feledjétek: minden elveszett élettel közelebb kerülünk ahhoz a győzelemhez, amely gondtalan élethez, gazdagsághoz juttatja majd a túlélőket. De mindez nem nagyon számít. A lényeg ennél sokkal, de sokkal fontosabb. Ma ugyanis azért jöttünk ide, hogy új fejezetet nyissunk az emberiség történetében. Igen, emberek. Mert ez a kicsi, mindentől távol eső sziget egy napon, a barbár lakosságával együtt, a mi Európánk része lesz, és ha bekerül a történelem főfolyamába, akkor kénytelen lesz barbár szokásait félretenni, és átvenni helyettük a mi európai kultúránk legjobb hagyományait. És ha nem tartjátok elég magasan azt a kurva zászlót, kiheréllek benneteket! Hol is tartottam? Igen, megvan. Harold e kies szigetország királyának nevezi magát. Miért? Mert egy maroknyi vénember úgy döntött, hogy őt illeti meg ez a cím. És miért döntöttek így? Azért, mert torkuknak szegezett

karddal, vagyis kardokkal, nehéz lett volna másként dönteniük. Hogy kié volt a többi kard? A fivéreié. Azé a fészekaljnyi viperáé. Ti magatok is láthattátok egy évvel ezelőtt, miként esküdött nekem hűséget ez az álnok kígyó. Azt mondta, hogy a hűbérurának tekint, és ha eljön az ideje, elismeri a királyságomat. Ezekre a szent relikviákra esküdött... hol a francban vannak? Hé, Roger, biztosan a sátorban maradtak, légy jó fiú, és hozd ide őket nekem! Lanfranc azt mondta, tegyem őket a nyakamba. Nos. Csak annyit akarok még mondani, hogy az igazság a mi oldalunkon áll. Engedjük hát szabadon a bennünk lakozó, háborúra éhes kutyákat, és vegyük vissza azt, ami minket illet. Kérjétek az Isten segítségét, és Szent... Ki a rosseb Anglia védőszentje, Odo? Te vagy a püspök. Egy kibaszott papnak ezt tudnia kell...

– Talán Szent György? Vagy valaki más?

– Szóval te sem tudod? Na, nem baj. Attól még imádkozhatunk hozzá... Szóval, kérjétek Vilmos, Anglia és Normandia Istenét, kérjétek Szent György segítségét... és akkor talán nyerhetünk.

Tailleffer az utolsó csepp szörbetet is kihörpintette a poharából.

– Nos, ennyi volt – mondta. Sápadt arcára izzadságcseppeket csalt az emlékezés. – A beszéd után nekilódult a hadsereg, és Vilmos hamarosan

elmondhatta, hogy „Jöttem, láttam, győztem!” Van még egy kis bor?

– De hát... – szólalt meg Amaranta – Szent György, én úgy tudom, erről a környékről való. Igen, most már biztos vagyok benne. Megölt egy sárkányt, és megmentett egy szüzet. De hogy mi köze Normandiához vagy Angliához? Fel nem foghatom!

– Én is amondó vagyok, hogy itt született. Talán Cappadociában – jegyezte meg Quint.

– Tökmindegy! – legyintett Tailleffer, miután felhajtott egy egész pohárnyi bort. – Odo azt a szentet mondta, aki elsőként az eszébe jutott. Kétlem, hogy bárki odafigyelt volna rá.